

ה"ת 3515/04/22 - גומענה נגאר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ה"ת 3515-04-22 נגאר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקשת	גומענה נגאר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה להחזרת תפוס - רכב מסוג BMW מ.ר. 67-611-54 שבבעלות המבקשת (להלן: "הרכב").

רקע

1. בחודש מרץ 2022 הוגש כנגד אחיה של המבקשת - חסן נג'אר (להלן: "חסן"), כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש ובהיותו שיכור, לפי סעיפים 62(2) ו-39א' לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.
2. בכתב האישום נטען כי בתאריך 24.2.22 סמוך לשעה 13:17, ברח' אל בחר בכפר ג'סר א זרקא, נהג חסן ברכב בקלות ראש כשהוא שיכור - זאת לאחר שנמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף שלו היה 473 מיקרוגרם, דהיינו כזה העולה על המידה הקבועה בחוק.
3. ביחד עם כתב האישום הוגשה כנגד חסן בקשה לפסילת רשיון הנהיגה שלו עד תום ההליכים וביום 28.3.22 הודיעו הצדדים לבית המשפט על הסכמתם לפסילתו למשך חודשיים, דהיינו עד ליום 31.5.22.

הבקשה ונימוקה

4. בבקשתו בכתב וגם בטיעונו בפני, העלה ב"כ המבקשת את הטענות שתפורטנה להלן:

א. המבקשת היא הבעלים הרשום של הרכב התפוס המוחזק ע"י משטרת ישראל למרות שאחיה חסן, מי שנהג בו במועד ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כבר נחקר ושוחרר, וגם המבקשת נחקרה ומסרה את גרסתה בכל הנוגע לנסיבות רכישת הרכב ובעלותה בו.

ב. מאחר שהחזקת הרכב נועדה למטרה עונשית - חילוטו בבוא העת היה וחסן יורשע, ומאחר שטענת חסן היא שאין בידי המשיבה ראיות לכאורה להרשעתו בעבירות המיוחסות לו, ובמילים אחרות "הסיכוי להרשעתו אפסי" בשל העדר ראיה להחלפת פיית מכשיר הינשוף עובר לבדיקתו, אזי אין כל בסיס להמשך החזקת הרכב לצורך חילוטו (ר' בש"פ 3750/09 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל** בו נקבע כי במקרים מסוג זה יש לבחון האם קיימות ראיות לכאורה הקושרות בין הרכב לבין הנהג והאם יש בהן כדי להצביע על סיכוי סביר להרשעה ובעקבות כך גם על חילוט הרכב, וכן - בש"פ 3434/21 **אלנאשף נ' מדינת ישראל**; תת"ע (ת"א) 3247-04-11 **מדינת ישראל נ' סורבי** ועוד).

ג. בכתב האישום שהוגש נגד חסן לא מצוין מי הוא בעליו של הרכב, לא נטען בו כי חסן הוא המחזיק הממשי בו ואין כל אזכור לחלקה של המבקשת במסירת הרכב לידיו לשם ביצוע העבירות.

ד. זכות החילוט מתקיימת רק כלפי מי שמוגש נגדו כתב אישום ואינה חלה על רכוש שלא שייך לו. המשך החזקת הרכב בידי המשטרה פוגעת פגיעה בלתי מידתית בזכותה הקניינית של המשיבה.

ה. בהתאם להחלטה שניתנה בבש"פ 3434/21 הנ"ל, הרי שסמכות המשטרה לתפוס רכב לשם הבטחת חילוטו בסיום ההליך, כפופה לקיומה של מדיניות סדורה הכוללת "אמות מידה מינהליות ברורות, ענייניות ושוות".

5. לשאלתי האם יש בידו או בכוונתו להציע חלופת תפיסה שתבטיח את מטרות החילוט, השיב ב"כ המבקשת כי הוא עומד על הטענה ש"אין מקום בכלל לתפיסה הזו".

עמדת המשיבה

6. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי הגם שהמבקשת היא הבעלים הרשום של הרכב, אין בכך כדי להצדיק את החזרתו, שכן מחומר החקירה עולה שאחיה חסן עושה בו שימוש תכוף, נוהג בו מנהג בעלים ומבצע באמצעותו עבירות חמורות.

7. לטענת המשיבה, במהלך התקופה מאז 14.6.21 ועד 24.2.22, נתפס חסן מספר פעמים כשהוא נוהג ברכב הנדון במצב של שכרות.

8. עוד טוענת המשיבה כי במסגרת עריכת האיזון בין זכותה הקניינית של המבקשת לבין הרצון להבטיח את מימוש תכלית תפיסתו, על בית המשפט ליתן דעתו למטרותיו העיקריות של החילוט אותו בכוונתה לבקש בסופו של ההליך העיקרי שיתקיים כנגד חסן והן: מניעת ביצוע עבירות דומות בעתיד, הבטחת אפשרות החילוט והצגת הרכב כראיה במהלך המשפט.

דין והכרעה

9. מחומר החקירה שנמסר לעיוני עולה התמונה הבאה:

א. ביום 24.2.22 בשעה 13:17, נעצר חסן לבדיקה ע"י השוטר רס"מ מיכאל פינחוס, בעת שנהג ברכב ברח' אל בחר בכפר ג'סר א זרקא ונראה מושך את חגורת הבטיחות ומתחיל לחגור את עצמו בעת שנהג. חסן זוהה באמצעות רשיון נהיגה וכך גם האדם שישב לצדו ברכב (יהושע בן אבי). במהלך בדיקת הרשיונות הריח השוטר ריח חזק של אלכוהול ולכן ביצע לחסן בדיקת נשיפון בהסכמתו. בבדיקה נמצא ריכוז של 473 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף. בתחקור שנערך לו במקום, טען חסן כי הפעם האחרונה בה שתה אלכוהול - "**כמה בקבוקים של ויסקי נקי**" היתה "אתמול עד שעה 6 בבוקר לערך", ובחקירתו סיפר כי הרכב שבו נהג שייך לאחותו אליה הוא עצמו התלווה בזמן שרכשה את הרכב בסכום של 140 או 150 אלף ₪ וכן כי הוא והיא משתמשים בו. בבדיקת מאפיינים שנערכה לחסן הוא נראה מתנדנד בהליכתו ולא הצליח להיצמד לקו הבלטות עליו התבקש ללכת, 9 צעדים רצופים. בדו"ח על בדיקת שכרות באמצעות מכשיר ינשוף ובטופס הבדיקות שביצע, ציין הבודק - רס"מ מיכאל פנחס, את מס' הבדיקה (01025) ואת תוצאותיה (473 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף), דיווח על ביצוע בדיקת כיוול יומית ו"נשיפה עצמית", אך **לא** סימן "וי" לצד הסעיף בו היה עליו לדווח על כל שנעשה שימוש בפיה חדשה עבור כל מחזור נשיפה שבוצע. עובדה זו היא העומדת בבסיס טענת ב"כ המבקשת בדבר העדר סיכוי להרשעתו בתיק זה. לתמיכת עמדתו הפנה ב"כ המבקשת לפסיקה במקרים שנסייבותיהם היו שונות מן המקרה הזה - כך למשל - בתת"ע (תעבורה ת"א) 25759-07 **מדינת ישראל נ' אורן** ובתת"ע (ת"א) 3247-04-11 **מדינת ישראל נ' סורבי**, בהם החליטו בתי המשפט לזכות את הנאשמים לאחר שקבעו כי בהעדר סימון "וי" המאשר שנעשה שימוש בפיה חדשה עבור כל נשיפה שבוצעה במהלך הבדיקות, לא ניתן להסתמך על תוצאותיהן. אלא שבאותם מקרים מדובר היה במי שעברו את בדיקת המאפיינים בהצלחה, מה שאין כן במקרה שלפני. מאחר שהלכה פסוקה היא כי ניתן להוכיח נהיגה בשכרות גם בדרך שאינה מדעית, דהיינו על פי מאפייני השכרות (ר' רע"פ 10284/07 **קדוש נ' מדינת ישראל**), אזי בהינתן שבמקרה זה קיימת עדות של שוטר בדבר ריח חזק של אלכוהול שנדף מכיוונו של הנאשם שנהג ברכב, הודאתו כי שתה כמה בקבוקי ויסקי עד מספר שעות לפני כן והעובדה שבדיקת המאפיינים שלו לא היתה תקינה, לא אוכל לקבל את טענת ב"כ המבקשת בדבר העדר סיכויים להרשעתו, ואני סבורה כי יש בידי המשיבה ראיות לכאורה מספיקות להרשעתו בבוא העת.

ב. **אחותו של חסן, הגב' גומענה מג'אר**, אישרה כי הרכב הנדון שייך לה, טענה כי קנתה אותו ביחד עם אחיה חסן בסכום של 190,000 ₪ שהיא ואביה שילמו, וכן כי היא עצמה שילמה עבורו פוליסת ביטוח מקיף. לשאלה מי נוהג ברכב, השיבה: **"אני אבל אח שלי מבקש לפעמים את האוטו ואני נותנת לו, אני לא אומרת לו לא... מתי שהוא מבקש אני נותנת לו חופשי, לפחות פעמיים בשבוע... אני משתמשת באוטו לקחת את הילדים לביה"ס ומחזירה אותם בתוך הכפר, ואני עובדת במעגן מיכאל"**. כשנשאלה איך היא מסבירה את העובדה שזוהי כבר הפעם השלישית שבה חסן נתפס נוהג ברכב כשהוא שיכור, השיבה: **"אני באמת סליחה על זה, אני אומרת לך תן לו עוד הזדמנות"**. האחות טענה בחקירתה כי יש לה בביתה עותק של הסכם רכישת הרכב וכי אביה "סגר את החוב" שנתר לצורך השלמת התשלום עבורו, אך לא הציגה כל ראיה לכך, גם לא במהלך הדיון שהתקיים בפני במסגרת הבקשה הנוכחית.

ג. לחסן יש 10 הרשעות תעבורה קודמות מהשנים 2004-2006 (שהתיישנו אך טרם נמחקו) ובמהלך התקופה מאז 14.6.21 ועד כה נפתחו נגדו עוד שני תיקים נוספים מלבד התיק נושא בקשה זו, שגם בהם הוגשו נגדו כתבי אישום בעבירות של נהיגה בשכרות. שני התיקים הנוספים מתנהלים גם הם בבית המשפט לתעבורה בחדרה:

- בתאריך 14.6.21 בשעה 22:15, נתפס חסן בגסר א זרקא, לאחר מרדף של שוטרים אחריו מהכיכר בכניסה לישוב בית חנניה. חסן נהג ברכב בג'סר בהיותו שיכור, שכן בבדיקת ינשוף שנערכה לו נמצא שריכוז האלכוהול בליטר אוויר נשוף שלו היה 981 מיקרוגרם, ולמרות זאת טען כי לא שתה אלכוהול.

בעקבות כפירתו בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום נקבע התיק לשמיעת הוכחות ביום 6.7.22.

- בתאריך 27.11.21 בשעה 01:45, נתפס חסן בעת שנהג ברכב בג'סר א זרקא בהיותו שיכור, שכן בבדיקת ינשוף נמצא שריכוז האלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף שלו היה 570 מיקרוגרם. במקרה זה הודה חסן כי באותו יום וביום שלפני כן שתה 2 כוסות וודקה ו- 3-4 בקבוקי בירה. תיק זה קבוע להקראה ביום 1.6.22.

ד. גליון הרישום הפלילי של חסן מלמד על כך שבמהלך השנים 2003-2013 נצברו לחובתו 7 הרשעות קודמות בעבירות של סחר בסמים, החזקת סכין, חבלה במזיד ברכב, נשיאת נשק שלא כדין, נהיגה בזמן פסילה, איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקיד, הפרת הוראה חוקית והרשעתו האחרונה משנת 2013 היא בעבירות של נסיון רצח ונשיאת והחזקת נשק שבעקבותיה ריצה בין השאר עונש מאסר בפועל בן 6 שנים (כולל הפעלת מאסר על תנאי). בנוסף לכך, מאז חודש אוקטובר 2020 - דהיינו זמן לא רב לאחר שחרור מן הכלא, נפתחו נגדו 6 תיקים שונים בעבירות של סחר בסמים ירי מנשק חם ועוד, שבגין חלק מהם הוגשו נגדו מספר כתבי אישום התלויים ועומדים בבית משפט השלום בחדרה והשאר עדיין מטופלים ע"י המשטרה והפרקליטות.

10. המסגרת הנורמטיבית

סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) קובע כי:

"(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

סעיף 39 לפקודה קובע כי:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

11. השאלה בה עלי להכריע היא האם מדובר במקרה שניתן להסתפק בו ב"חלופת תפיסה" שפגיעתה בזכות הקניין של המבקש תהא פחותה (ר' רע"פ 1588/13 סובחי נ' מדינת ישראל). אכן, לא אחת נקבע כי כאשר תפיסת נכס נעשית על מנת להבטיח את האפשרות לחלטו, אזי יש טעם בקביעת תנאי כספי המקיים מתאם עם ערכו הכלכלי של הנכס. כך למשל, בבש"פ 6529/10 דודו מגידש נ' מדינת ישראל נקבע כי:

"בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו".

דא עקא, שבמקרה שלפני, לא הוצעה כל חלופה, ב"כ המבקשת חזר והבהיר כי הוא עומד על הבקשה ועל

טענתו לפיה "אין מקום בכלל לתפיסה הזו", והמבקשת עצמה לא הציגה בפני חוקריה וגם לא בפני אסמכתא כלשהי להוכחת הנסיבות בהן נרכש הרכב, על אף שטענה שיש בידה כאלה.

12. במצב דברים זה ולנוכח הנסיבות בהן בוצעו העבירות המיוחסות לחסן לכאורה, הן במקרה הזה והן בשני המקרים הקודמים לו - כשחסן נוהג באותו רכב בעודו שיכור, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה ומשכך היא נדחית.

למעלה מן הצורך אציין כי בבש"פ 3434/21 אלנאשף נ' מדינת ישראל, אליו הפנה ב"כ המבקשת לצורך ביסוס טענתו בדבר הצורך בקיומה של מדיניות סדורה הכוללת "אמות מידה מינהליות ברורות, ענייניות ושוות", כשמדובר בסמכות התפיסה של המשטרה בעבירות תעבורה מכח סעיף 32 לפסד"פ, נקבע כי "ברמה העקרונית אין מניעה להשתמש בסעיף 32 גם לצורך תפיסת רכב שנעברה בו עבירת תעבורה..." וכי מן הנוהל שהוצג בפניה עולה כי "סמכות התפיסה מופעלת רק לגבי התנהגות השייכת לקצה הסקאלה הלא-נורמטיבית בעליל של נהיגה בדרכים, במקרים הנחזים להיות בעלי חומרה גבוהים ובאירועים חוזרים ונשנים של הפרת חוק". לטעמי, מקרה זה עונה על התנאים הללו שכן מדובר בפעם השלישית במהלך השנה האחרונה בה הפר חסן את החוק בנהיגה בשכרות לכאורה, כשבשתי הפעמים הקודמות הרכב כלל לא נתפס.

היה והמבקשת תציע הפקדת סכום העולה כדי 25% לפחות מעלות הרכב על פי גרסתה, דהיינו כ- 50,000 ₪, תסכים לאיסור דיספוזיציה, תמציא ערבות עצמית וערבות צד ג' בסכומים גבוהים ותתחייב שלא לאפשר לחסן לנהוג ברכב עד לתום ההליכים נגדו, כי אז תישקל בקשתה מחדש.

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' אייר תשפ"ב, 21 מאי 2022, בהעדר הצדדים.